

Gözü Kapalı Görenler

– MuhametDuran · 21 Temmuz 2012

Aşk dediler adına.
Sordum. Güzel bir akşamdı.
Neydi bu aşkın nedeni?
Tekrar sordum Kimse bana cevap vermedi.
Işıklar söndü. Her yer karanlık.
Gözlerim zifiri karanlıkta, görüyordu bu güzeli.
Peki dedim söylesene aşksa bunun adı,
Neden karanlıktı gördüğüm her yer?
Sustu. Bak dedi, aşk karanlığa rağmen,
Senin beni, ayın on dördü gibi parladığı gecede görmendi.
Dona kaldım. Ne diyeyim ki. Aşkı yıllarca anlattılar bana,
Hiç anlamadım. Lakin tek bir cümlede kalbimi ortasından vurdu.
Şaşırdım. Bunca yıl boşa mı yaşamıştım.
Gözlerine baktım. Karanlıktı göremedim.
Kalbinle bak, gözünle değil dedi.
Fakat dedim, gözler kapanırsa seni nasıl göreyim.
Sen dedi, ancak kalbinle görürsün beni.
İnanmak istedim aklıma yatmadı. Mantığa aykırı bu dedim.
Gülümsedi, yıllarca yaşanan aşklar da hiç olmadı o zaman dedi.
Biraz öfkelenim, nasıl olur da bu aşkları bir kalemde silersin.
Mantık dedin, aşk tümüyle mantıksızlıktır, bunu bil.
Bu sözleriyle anlamıştım onu, gözlerimi kapattım.
Ellerini uzattı ellerimin üstüne, gördüm kalbimle.
İnanmayı öğrendin şimdi kalbim senin, dedi bir gülüşüyle.
Oturduk daha sonra hiç konuşmadan, saatlerce.
Gördüm, hiç anlamadığım aşkı tatmıştım.
Sen dedim, bana kalbimle görmeyi öğrettin.
Sakın dedi böyle konuşma, öğreten ben değilim bunları sana.
Sen olanı gördün, görüp de çalıştırdın kutsal olan sensin.
Sustuk sonra ikimizde, yıllara bıraktık özlemeyi de, görmeyi de...

"Bir bahar seli gibi girdi gönlüme ve yazdırdı bunları. Benim hiç suçum yok ki..."

Muhammet DURAN